

РЕШЕНИЕ

№ 2962

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2351** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Р. Г. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]01, чрез адв.В. Ч., срещу Решение № 1040-21-128/11.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №214-001523-2 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отменено Разпореждане № 214-00-1523-1/20.02.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, поради заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО, подадени за жалбоподателката за периода от месец 01.2014 г. до месец 11.2017 г. вкл. от осигурителя [фирма],[ЕИК], Разпореждане №214-00-1523-3 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО, поради неизпълние на условията по чл.54а от КСО, и Разпореждане №214-00-15234-4 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 от КСО и във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г., в размер на 2310,72 лева - главница.

В жалбата е посочено, че обжалвания акт е незаконосъобразен и неправилен, издаден в нарушение на процесуалния и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Моли оспореното решение на Директора на ТД на Н. – С. град и

потвърдените с него разпореждания да бъдат отменени. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателката редовно призована, не се явява и не се представлява. Процесуалният ѝ представител е депозирал молба в съда, с която поддържа подадената жалба и моли съдът да даде ход на делото.

Ответникът по жалбата - Директорът на ТП на НОИ - С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№ 214-00-1523-1 от 09.02.2017 г., Р. Г. П. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. С разпореждане № 214-00-1523-1/20.02.2017 г., на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал.1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г. в размер на 13,92 лв. дневно.

Разпорежданията на ръководителя на осигуряването за безработица по чл.54ж, ал.1 от КСО №214-00-1523-2 от 22.11.2021 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица е отменено и №214-00-1523-3 от 08.01.2020 г., с което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на Р. П. по подаденото на 09.02.2017 г. заявление с данни за последното правоотношение с [фирма], са издадени във връзка с осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, предвид установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма], ЕИК [ЕГН]. Подадените от този осигурител данни по чл.5, ал.4 от КСО за Р. Г. П., за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г., са заличени и за този период жалбоподателката не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ - С. град, предвид подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 03.04.2013 г. до 01.12.2017 г. вкл. Резултатът от проверката е обективиран в Констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г. на контролен орган при ТП на НОИ - С. град. [фирма], ЕИК [ЕГН] е регистрирано на 12.06.2008 г. Считано от 13.06.2013 г. едноличен собственик и управител е В. С. Х., ЕГН:860417224. По партида на дружеството в ТР за периода от 2013 г. до 2017 г. се констатира, че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. В регистъра на осигурените лица има подадени данни за назначените по трудов договор лица за периода от м.04/2013 г. до месец 11/2017 г., като за същия период не се визуализират данни за преведени от [фирма] осигурителни вноски.

С писмо от 22.06.2020 г. е поискана информация от ТД на НАП С., относно извършваната от дружеството търговска дейност за периода от 2013 г. до 2017 г. В отговор от 14.07.2020 г. е посочено, че дружеството е подавало декларации по чл.92 от ЗКПО за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г., а за 2017 г. дружеството не е подало годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО.

Въз основа на извършената проверка, на 30.10.2020г. старши инспектор по осигуряване в ТП на НОИ-С. е изпратил задължителни предписания до осигурителя [фирма]. По преписката е приложена обратна разписка, от която е видно, че писмото не е потърсено. Адресът на дружеството е посетено от длъжностни лица на ТД НОИ-С., но на същият не е открит представител на осигурителя. Извършено е уведомление по чл.110, ал.4 от КСО.

В хода на проверката, със съдействието на органите на СДВР, е осъществен контакт с управителя В. Х.. Лицето декларирало, че не разполага със счетоводни и трудово-правни документи на [фирма]. Не е назначавал, или освобождавал лица по трудови правоотношения и не е плащал заплати. Фирмата е продадена на друго лице, с което няма контакт.

До лицата, за които са подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО от [фирма], са изпратени задължителни предписания за предоставяне на сведения по чл.44-46 от АПК относно трудовата им заетост в дружеството.

Писмото, изпратено до Р. Г. П. се е върнало с обратна разписка “непотърсено“.

Въз основа на изложеното, административният орган – ръководител на осигуряването за безработица е издал:

Разпореждане № 214-00-1523-2/22.11.2021 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 214 – 00 – 1523-1/20.02.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ЛОБ/ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез [фирма],[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма],[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ.трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО“.

Разпореждане № 214-00-1523-3 от 22.11.2021 г. г., с което, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез [фирма],[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него

права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма],[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ. трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО“.

Разпореждане № 214-00-1523-4 от 22.11.2021 г., с което, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено ПОБ, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез [фирма],[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол № KB-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма],[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ. трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО. На основание новите данни по смисъла на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г.“.

В срока по чл. 117, ал. 3 от КСО Директорът на ТП-НОИ С.-град е издал решение № 1040-21-128 от 10.02.2022 г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно.

В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 3 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на Директора на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

Процесните разпореждания издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на

проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част става ясно, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл. 54ж, ал. 1 от КСО и чл. 54ж, ал. 2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Обективирани са в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Предмет на спора в настоящото производство, се свърза с това дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото дружеството работодател не е осъществявало дейност.

Предвид разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно §1, т.3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 2 от КСО /т.е. след 01.01.2017 г./, поради което административният орган напълно правилно, обосновано и

законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Постановените Разпореждания №214-00-1523-2 от 22.11.2021 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, Разпореждане №214-00-1523-3 от 22.11.2021 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореждане №214-00-1523-4 от 22.11.2021 г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, съдържат необходимите реквизити на индивидуален административен акт - дата на издаване, наименование на органа, който ги издава, вкл. номер и дата на заповед за компетентност на длъжностно лице, което е издало всяко от разпорежданията, наименование на акта и адресата на същия. В мотивите на всеки от административните актове се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Следва да бъде посочено, че мотивите на постановените административни актове не са формални и че жалбоподателката е упражнила своевременно и адекватно правото си на защита.

В хода на съдебното производство, жалбоподателката, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от нея трудова дейност при осигурител [фирма]. Изисканите от страна на [фирма] документи свързани с трудовия процес в предприятието му не са представени и се приема, че такива не съществуват. Жалбоподателката не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за нея не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатират отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания са правилни и законосъобразни и подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход от спора, ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100.00 лв.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. П. срещу Решение 1040-21-128/11.02.2022 г. на

директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №214-001523-2 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отменено разпореждане № 214-00-1523-1/20.02.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, поради заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО, подадени за жалбоподателката за периода от месец 01.2014 г. до месец 11.2017 г. вкл. от осигурителя [фирма],[ЕИК], Разпореждане №214-00-1523-3 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО, поради неизпълнение на условията по чл.54а от КСО, и Разпореждане №214-00-15234-4 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 от КСО и във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г. в размер на 2310,72 лева.

ОСЪЖДА Р. Г. П. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: